

1855r.

Goldmann Izak

Elegia i Oda na rym..... Nikolaja Pawłowic
Cesarsa i Krola (po hebrajsku i po polsku)
Warszawa 1855.

07.

ELEGJA I ODA.

WARSZAWA

1855

ELEGJA I ODA

NA ZGON

NIEZAPOMNIANEGO, W BOGU SPOCZYWAJĄCEGO, NAJJAŚNIEJSZEGO

MIKOŁAJA PAWŁOWICZA

Cesarza Wszech Rosyjsy, Króla Polskiego

& & &

NAPISANA PO HEBRAJSKU

przez

Najniższego poddanego i służbę

Israela Goldwax

PRZETŁOMACZONA NA JĘZYK POLSKI

przez

Israela Goldwax

Syna Autora

Warszawa 1855 r.

INSTYTUT
BADAŃ LITERACKICH PAŃ
BIBLIOTEKA
00-330 Warszawa, ul. Nowy Świat 77
Tel. 26-68-63

Wolno drukować z warunkiem złożenia w Komitecie Cenzury po wydrukowaniu prawem przepisanej liczby exemplarzy.

Warszawa d. 1/13 Czerwca 1855 r.

Cenzor **J. TUGENDHOLD.**

21.968

w Drukarni N. Schriftgissera.

קול נאקת בת עמי

אל הלקח מאתנו עטרת ראשנו

אדונינו הקיסר המלך והאדיר והחסיד , בצל שרי יתלונן

מיקאלאיי פאולאוויטש

זכרו לברכה

קיסר רוסיא ומלך פולין

עטצי . עטצי . עטצי

נכתב עברית

מאת הקטן בעבריו הנאמנים

יצחק גאלדמאנן

ונעתק ללשון פולאניא

ע"י בנו ישראל גאלדמאנן

בשנת והלך לפניו צדק כבוד ה' אספו לפ"ק

ווארשא

SŁOWA PROROKÓW

I cnota twoja przed tobą postąpi, a chwała Pańska zbierze cię. (*Izaj. 58, 8*)

I dusza Pana mego zaszczycona będzie wieńcem nieśmiertelności u Boga twójego, (*Sam. 1, 25, 29.*)

Myśli Mężów teologicznych

I.

(*Talmud traktat Taanis karta 5. str: 2.*)

Rabi *Jochanon* twierdził: „Patryarcha Jakób nie umarł.“ A gdy go się drugi Rabi zapytał, czy też nadarmo go opłakiwali, balsamowali i pogrzebali? Rabi *Jochanon* tak mu odpowiedział: Tłumaczę to podług wiersza Pisma Świętego (*Jer. 30*), w którym Prorok porównywa Jakóba i jego pokolenia z potomstwem ciągle żyjącem.

Sławny Rabi *Izaak Erema**) tak to objaśnia. „*Patryarcha Jakób nie umarł*“ to znaczy, że czysta jego dusza czyli duch Boży, którym się tak bardzo odznaczał, nie zmarł razem z ciałem, lecz żyje w wieczności, a ślad jego w doczesnym życiu widzimy w potomstwie zostawionem po sobie jako błogosławieństwo i w udzielonej mu nauce poznania bojaźni Boga.

To zaś odnosi się nie tylko do niego samego, ale zarazem do wszystkich prawdziwie wielkich mężów, którzy przez znakomite swoje dzieła zasługują na życie wieczne.

*) Uczony ten Rabi żył w południowej Hiszpanii na końcu XVgo wieku.

קול צופים

והלה לפניה צדקה בבור יי' ואספה (יסג' ל'ח'ס')

והיתה נפש אדני צדורה בצרור החיים את יי' אלהיה • (כמוול ח כ"ה ב"ט)

דברי חכמים

I.

בגמרא תענית דף ה' :

אמר ר' יוחנן, יעקב אבינו לא מת, אמר ליה וכי בכדי ספרו ספריא וחנמו חנטייא וכו', אמר ליה מקרא אני דורש ואתה אל תירא עבדי יעקב כו' (ירמיה ל'), מקיש הוא לזרעו מה זרעו בחיים אף הוא בחיים •

ופי' הרב החכם ר' יצחק עראמה ז"ל* „יעקב אבינו לא מת" ר"ל נפשו הטזורה ורוח אלהים אשר נוססה בקרבנו לחמתה במוח גופו, כ"א נשאה קיימת בטולם הנלחי • ועקבותיו נודעו בחבל ארצה, בזכיו אשר השאיר אחריו ברכה בדרך ולמדס חכמה ומוסר ודעת ה', וכאלו הוא בטלמו טדיין מתהלך בחוסם • ולא לזר הוא כ"א כל האישים השלמים האמתיים הקונים להם ע"י מטפיהם הטובים, ההשחרה הכלליות • (ע"כ תמלית זכריו בזיור)

* הרב החכם הזה נולד בשנת ארץ שפאטיטן וראשית ישיבתו צעיר זאמארא בתחילת מאה השלישית לאלף הששי •

II.

(Talmud traktat Szabus karta 30. str: 1.)

Rabi *Johuda* mówił w imieniu *Rara*: Znaczenie wiersza w Psalmie (39 5) „*Daj mi poznać, Panie! mój koniec i jak wielka jest liczba dni moich. Chcę wiedzieć, jak długo mi jeszcze zostaje żyć!*“ jest takie.

Król Dawid błagał Boga: „Panie! Daj mi poznać mój koniec!“ Na co Bóg mu odpowiedział: jest to mocne moje postanowienie, żeby nie dać poznać człowiekowi jego końca. Następnie Król się spytał: „Czy wielka jest liczba moich dni?“ na co otrzymał w odpowiedź: i tego nie można. Gdy nareszcie błagał, żeby mu oznaczyć dzień w tygodniu, otrzymał odpowiedź: „w Sobotę umrzesz“ A gdy się prosił, żeby umarł w Niedzielę, odpowiedział mu Bóg: „W Niedzielę nadejdzie już panowanie syna twego Salomona, a panowanie jednego nie może się zejść z panowaniem drugiego, ani o jedną sekundę. Gdy następnie błagał Boga, żeby umarł w Piątek, odpowiedział mu Bóg: „Ten dzień cnej działalności twojej na ziemi miłszym mi jest od tysiąca innych dni.“

III.

(Baba Basra karta 116. str: 1.)

Rabi *Pinchas ben Choma* rzekł: W Piśmie Świętym brzmi: (Kr. I 1121) „*I Hadod słyszał w Egipcie, że król Dawid spoczął przy przodkach swoich i że feldmarszałek Joab umarł.*“ Dla czego u Dawida jest powiedziane „spoczął“, u Joaba zaś „umarł“? Albowiem Dawid, zostawił po sobie syna, a zatem śmierć jego jest tylko spoczynkiem; względem Joaba zaś, który nie zostawił syna, właściwie użyto słowa: umarł. Gdy go się następnie zapytano, wszak i Joab także miał syna, bo w Piśmie znajdujemy: (Ezra 8 9) „*z Synów Joaba Awadja ben Joachiel,*“ odpowiedział Rabi *Pinchas*: Dodać mi wypada, że, mówiąc o Joabie, którego syn nie wyrównał ojcu, Pismo Ście słusznie wyraża się, że umarł. Mówiąc zaś o królu Dawidzie, któremu jego syn Salomon wyrównał, Pismo Święte głosi, że spoczął przy przodkach swoich.

II.

פנת דף ל'

אמר ר' יהודה אמר רב, מאי דכתיב (תהלים ל"ט), הודיעני ה'
קצי ומדת ימי מה היא ארעה מה חדל אני. אמרי דוד
לפני חקב"ה רבש"ע הודיעני ח' קיצי, אמר ל' גזירה היא מלפני
שאין מודיעין קיצו של בשר ודם, ומדת ימי מה היא? גזירה היא
מלפני שאין מודיעין מדת ימיו של אדם, ארעה מה חדל אני?
אמר ל' בשבת תמות. אמות באחד בשבת, אמר ל' כבר
הגיע מלכות שלמה בנך ואין מלכות גוגעת בחברתה אפילו
כמלא נימא. אמות בע"ש, אמר ל' כי טוב יום בחצריך מאלף בו.

III.

פנת דף קט"ז.

דרש ר' פנחס בר חמא, מאי דכתיב (מלכים ח' י"ח) והדר שמע
במצרים כי שכב דוד עם אבותיו וכי מת יואב שר הצבא.
מפני מה ברוד נאמרה בו שכיבה וכיואב נאמרה בו מיתה? דוד
שהניח בן נאמרה בו שכיבה, יואב שלא הניח בן נאמרה בו
מיתה. יואב לא הניח בן? והכתיב (טזרל ח') מבני יואב עובדי'
בן יחיאל. אלא יואב שלא הניח בן כמותו, נאמרה בו מיתה,
דוד שהניח בן כמותו, נאמרה בו שכיבה.

ELEGJA

1.

Jęk Rossyi powtórzyły wszystkie świata strony,
Z wszystkich piersi wybiegły bolesne westchnienia,
Żalobą się okryły, sioła, grody, trony:
Śmierć wstąpiła w Cesarskich pałaców sklepienia.
Bóg naznaczył kres wielkiej sławie i potędze—
Ludzkość wyryje Imię w nieśmiertelnej księdze.

2.

Cesarz **MIKOŁAJ** Pierwszy, wybrany od Boga
Na tron, po wielkich **Przodkach** otoczony sławą,
W prawicy **Swój** potężnej miecz dzierżył na wroga,
A dla wiernych ludów sztandar wiary i prawo!
Życie Jego, to— pasmo dobrodziejstw bez końca:
Zawsze **Wspaniałomyślny**, cierpiących **Obrońca!**

קינים והנה

1.

קול יללת רוסיא למריחוק נשמעת
זעקת שבר תעוּער עד מרום מגעת
כָּל עֵין בוכיה וידמעות על לחיים
כִּי באמות בארמונה היכל תפארת
לקח מחמד עיניה לראשה עמרת
מושל אדיר צדקתו גדלה עד שמים •

2.

חקיסר ניקאלאי הראשון איש הרוח
בידו עז וגבורה בלבו חכמה תנוח
צדק אזור מתניו ואמונה חגורתו
בחסד ואמת הכין כסאו כל דרכיו ישרים
על עבדיו שם עינו להנחותם מישרים
צאן מרעותו לנהל על מי מנוחתו •

3.

**Z Majestatu Swojego spozierał wspaniale
Na lud, który ukochał ojcowską miłością;
Nie pozwalał burzliwym targać się zuchwale
Na prawa, tchnące: wiarą, szczęściem i mądrością.
Ustalał prawe rządy, wspierał słabe trony:
Blaskiem Jego potęgi świat został olśniony.**

4.

**Wielki Cesarz MIKOŁAJ, jak posłannik Boży,
Siał wszędy złote ziarna zgody i pokoju.
Naród swój opromienił blaskiem ranniej zorzy
I ukazał mu szczęście w czystym wiary źródłu.
Jak ojciec dawał dzieciom dobroczynne rady,
Zgramiając wichrzycieli nikczemne zasady.**

3.

ממרום עֵינֵי הַשָּׁמַיִם אֶל קְצוֹת הָאָרֶץ
מִשָּׂאתוֹ חָלוּ עֵינַי חָדְלוּ פְרִצֵי פָרֶץ
הִמָּה מִרְדֵי אֹר מְרִשְׁעֵי אֶרֶץ וּשְׂכֻנֶיהָ •
וּמִפַּעַת נִגְהוּ בְצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ בְּאֵבִיב
עָבְרוּ חֲצֵי אֹר עַל כֵּךְ שְׂכֻנֵי מִסְבִּיב
לְגַרֵשׁ אַפְר וְלִיסֹד אֶרֶץ עַל מְכוּנֶיהָ •

4.

לְכוּנֵן כֶּסֶף מְלִכוּתָם בְּאֵיזֵן מִפְרִיעַ
לְבַעַר קוֹצִים מִכְרָם כֹּל זֶד וּמְרִיעַ
לְהַתְעַנֵּג בְּנַעַם הַשְּׁלוֹם אִישׁ בְּמַעֲוֹנָתוֹ
לְבָלִי תַת יָד לְמִשְׁבִּיתֵי שְׁלוֹת לְאֲמִים –
חֲרִשֵׁי רָע בְּלִבָּבָם לָהֶם יִקְרְאוּ אֲמִים
לְשִׁבֵת שְׂאֲנֵן אִישׁ תַּחַת גִּפְנוֹ וְתֵאֲנָתוֹ •

5.

**Gdy zbłąkana wojsk cząstka w dniu na Tron wstąpienia
Wybuchła jako wulkan burzliwym płomieniem,
On jednym słowem Swojém..... poskromił roszczenia.
Hydrę buntu zgniółł jednym Cesarским skinieniem.
„Uspokóście się” zagrzmał głos Wielkiego Pana
I tłumy buntowników padły na kolana.**

6

**Odtąd wzrastała Jego potęga i sława!
Szczęście wieńczyło wszystkie Monarsze zamiary:
Władcę Persów zwyciężył i poddał pod prawa
Lud dziki, barbarzyński bez uczuć i wiary.
I groźny przed tem I r a n ogarnęła trwoga,
Gdy walecznemi szyki skruszył wojsko wroga.**

5.

בְּיוֹם עֲלֹתוֹ עַל כְּסֵאוֹ בְּפַעַמְרֵס בּוֹרַג הַבִּירָה
עַת קְצוֹת הַחֵיל בְּרוּחַ עוֹעִים עָשׂוּ שְׁעֵרֹנְרָה
הָרָאָה עֵז נִפְשׁוֹ אִמָּץ לְבוֹ בַּגְּבוּרִים
קוֹל עֵז בְּתַתּוֹ: "הִשְׁקִיטוּ! הַנְּנִי מִלְּכֶם!
בְּנֵי רוּסְיָא הַנְּאֻמָּנִים תִּנְנוּ יָד לְאֲדוֹנֵיכֶם!!"
רְעֵדָה אַחֲזָתֶם שָׁם נָסוּ נְחַבְּאוּ בַּחֲוָרִים.

6.

כֵּן מִיּוֹם לְיוֹם גְּדֻלָּה רַבָּתָה הִדְרָתוֹ
בְּכָל דְּרָכָיו הַשְׁכִּיל הוֹדִיעַ חֻכְמָתוֹ
אֶת מֶלֶךְ פָּרַס נִלְחַם בְּעִזּוֹ וַיֵּד רָמָה
וְעַם נוֹעֵזוֹ אֵין מִבְּטָח בּוֹ לְמִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם
וַיִּנֶּם חֵיל פָּרַס נִמוּג וַיִּלֶּךְ וַהֲלוֹם
הַשְּׁפִיל גָּאוֹן עָרִיץ כִּי לֵי הַמְּלָחָמָה.

7.

Jęczała w więzach Grecya pod władzą koranu,
Europa uczuła litość nad jéj losem;
Potężne Wojska Rossyi przeszły grzbiet Bałkanu
I walecznym bagnetem, grzmiącym dział odgłosem
Upokorzyły harde Ottomańskie państwo
I z więzów uwolniły bratnie Chrześcijaństwo!

8.

Później, gdy błędną myślą ludy ogarnięte,
Jak dzieci przeciw Ojcu zuchwale powstały,
By płocho, nierozważnie zerwać węzły święte,
Posłał Swojego Wodza, bohaterskiej chwały,
Uśmierzył burzycieli, przebaczył im winy,
Szczęście Polsce zgotował, a Sobie wawrzyny.

7.

גַּם יִשְׁמַעְאֵל לְלֹא צֶדֶק הַרְחִיב גְּבוּלוֹ
הַסְּתוּלֵל בְּיוֹשְׁבֵי אֶרֶץ גְּרִיבְעֵן מִבְּלִי לוֹ
וַיִּכְבְּדוּ עֲלֵיהֶם אֲבֹתוֹ עֲבָרָה וְזַעַם
אִז קָמוּ מִלְכֵי אֶרֶץ לְהוֹשִׁיעַם מִצָּרָה
וְרַגְלֵי רוּסְיָא דְרִכּוֹת בְּמַתִּי בְּאֶלְקֵן הַחֶרֶה
לְקוּלוֹ נִכְנַע יִשְׁמַעְאֵל בִּי הַשְּׁמִיעַ בְּרַעַם •

8:

אַחֲרֵי כֵן עַת הַיּוֹעֵי רוּחַ חֲסִדּוֹ שְׂבֹחוֹ
לְפָנַי שֶׁר צָבָאוֹ לֹא עָמְדוּ בְּיוֹם קָרַב הַפְּכוֹ
לֹא לְבִישׁ גָּמָם לְפָקֵד עֵזֶן אֲבוֹת עַל בָּנִים
וַיִּסְלַח לְכָל שִׁגְוֵה לְאִשֶּׁר לֹא עָשָׂה בְּזִדּוֹן
וְאִשֶּׁר לֹא בִשְׂאֵט נִפְשׁ עוֹרֵר רִיב וּמְדוֹן
וַיִּנַּח לְאֶרֶץ פּוֹדִין מְנוּחוֹת שְׂאֵנִים •

9.

Później, gdy błysła gwiazda pokoju wesoła,
Wyrosło w duszy Jego to postanowienie,
By nieść pomoc wyznawcom Wschodniego kościoła,
Którzy w Turcyi skazani na straszne cierpienie,
Wznosili oczy w Niebo, jak dawni prorocy,
Oczekując od Boga śmierci lub pomocy!

10.

Ale te wszystkie czyny, com dotąd wyliczył,
Są tylko małą częścią dobrodziejstw bez końca,
Które, choćbym Poezyi ducha odziedziczył,
Chociażbym farb pożyczył od gwiazd i od słońca,
Jeszcze ich odmalować nie byłbym w możności,
Bom prochem, bom robaczkiem przy Jego wielkości.-

9.

וּכְדָרְשׁוּ טוֹבַת עֲבָדָיו בְּכָל אַרְצוֹת מַלְכוּתוֹ
כִּן נִכְמְרוּ רַחֲמָיו עַל נוֹצְרִים בְּעֲלֵי דָתוֹ
אֲשֶׁר בְּאַרְצוֹת יִשְׂרָאֵל נִאֲנָחִים וְנִאֲנָקִים
וַיֵּרָם יְמֵינוּ קְהוֹשִׁיעֵם בְּכַח וְחֵיל
לְהוֹצִיא בְּאוֹר צְדָקָם וְנִסּוֹ צִלְלֵי לַיִל
לְהַגִּן עֲלֵיהֶם בְּחֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים צְדִיקִים •

10.

הֵן אֱלֹהֵי קְצוֹת וְדַרְכָּיו וּפְעֻלוֹתָיו הַטּוֹבוֹת
כִּי רַבּוּ מַלְהַמְנוֹת לְאַלְפִים וּלְרַבְבוֹת
וְמִי זֶה יַעֲזֹזוֹר כַּח לְחַקְקֵם עַל סֵפֶר ?
הֵן רוּחַ יְיָ נִסְסָה בּוֹ בְּכָל מַעֲבָדָיו
וּמְרוּחוֹ אֶצֶל עַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְעֲבָדָיו
וְאֵיךְ אֲזַאִיל לְסֵפֶר וְאֲנֹכִי עֵפֶר וְאֵפֶר ?

11.

„Dniu straszny! dniu nieszczęsny! biada, biada tobie!”
Wołamy, tonąc we łzach, nieszczęsne sieroty:
Ojciec nasz Ukochany śpi na wieki w grobie.
Duch Jego po nadgrode za swe wielkie cnoty
Anielskimi skrzydłami uleciał w Niebiosa,
A po Nim po wszechświecie błyszczy się z łez rosa.

12

Lecz pocieszmy się, biedne smutnej Rossyi syny!
Nasz Monarcha szczęśliwszy w nieskończonej chwale.
Czoło Jego niebieskie oplotły wawrzyny,
Na tronie cnót anielskich zasiada wspaniale;
Milszy Mu żywot wieczny, niż to ziemskie życie,
Gdzie nieraz cierń wyrasta przy sławy zaszczycie!

11.

הֵה! לַיּוֹם הִלָּקַח מֵאַתָּנוּ אֲבִינוּ
בְּבָנִים נְחֻשְׁבָנוּ לוֹ וּכְתוּמִים הָיִינוּ
לָכֵן הוּא אֲדוֹן! בְּחוּצוֹת נִשְׁמַע הָהָה! וְאַלְלִי!
כִּי עֹזב מִשְׁכְּנֹת אֶרֶץ וְעַל שָׁמַיִם
שָׁם אֲרֵאֵלִי קֹדֶשׁ נָתַנוּ לוֹ יָדַיִם
וְיִקְרָא "לְנִיקָא לִי" : קוּם עֲלֵה אֵלַי!

12.

הִנְחַמוּ בְנֵי רוּסְיָא! הִנְחַמוּ! מַה הַתְּחִילוֹן?
אֵל יִפּוֹל לְבַבְכֶם אֵל נָא תִּבְהַלּוּן
מִשָּׁל צַדִּיק שִׁזְכְּרוּ אֶתוֹ פְּעַלְתוּ לְפָנָיו
בְּנַעֲיֹמוֹת נִצַּח יִתְעַנֵּג בְּנַעֲם עֲלִיוֹן
לֹא יִבִּין חֶקֶר לֵב אֲנוּשׁ הַדֶּר עֵי חֲבִיוֹן
כִּי יֵשׁ שֹׁכֵר לְצַדִּיק אֲשֶׁרִי אַחֲרָיו בְּנֵי •

13.

Pocieszmy się, pocieszmy, o biedni ziemianie!
Wszak pozostał się Dziedzic Ojcowskiej korony.
ALEXANDER ustali cnoty panowanie;
Przedłuży świetnym torem zawód oznaczony!
ON z mądrością dokona Poprzednika trudów,
Znanym wzorem utwierdzi szczęście Swoich ludów!

14.

Cesarzu **ALEXANDRZE!** wiara nasza w Tobie,
W Twojem sercu Monarszém już odtąd spoczywa;
TY nas tylko pocieszyć możesz w téj żałobie,
Stłumić jęk, co się z piersi zbolałej wyrywa!
Bo jako Ojciec Wielki, jak Ojciec Wspaniały,
Zdobędziesz miłość świata i laur wiecznej chwały!—

13.

גַּם לָנוּ פֹּה עִמּוֹ וּנְחַלְתּוּ עִלֵּי אֲדָמָה
לֹא יֵאמָר עֲזוּבָה סְעָרָה לֹא נַחֲמָה •
אֶת בְּנֵי אֱלֹכֵי סַנְדֵּר חוֹשִׁיב עַל כְּסֵאוֹ אַחֲרָיו
אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ רוּחַ חֲכָמָה וְדַעַת
טוֹבֵת עֲצָתוֹ בְּמַלְכוּת בְּחַיֵּי אָבִיו מוֹדַעַת
הוּא יַעֲזֹר בְּעִמּוֹ לְהוֹשִׁיעוֹ מִכָּל צָרָיו •

14.

וְאַתָּה אֱלֹכֵי סַנְדֵּר הַיְשָׁנִי הוֹד מְלַכְנוּ!
רַבּוֹת נִקְוָה וּנְיָחַל אֵלֶיךָ אֲדוֹנֵינוּ!
אֵךְ בָּךְ נִנְחָם אַחֲרֵי אָב אֶחָד לְכָלֵנוּ
עֲבָדֶיךָ אֲנַחְנוּ תִּסְכֶּךָ לָנוּ בְּאַכְרִיתֶךָ
וּבְהוֹפֵעַ נִגְהֶךָ עַל כָּל לְאֻמֵי אֲרָצוֹתֶיךָ
גַּם גֵּר יַעֲקֹב תִּאִיר • הֲלֵא אֵל אֶחָד בְּרָאֵנוּ •

15.

Boże! niech Twój dobroci wielkość nieskończona
Na **ALEXANDRA** błogie dary swoje zleje!
Niechajna skroni **JEGO** jaśnieje korona,
Niech zjści Swego ludu prośby i nadzieje!
Niech wszystkie **JEGO** myśli, zamiary i chęci
Pomyślność pożądana i szczęście uświęci!

AMEN!—

אָנָּה אֵל עֲלִיּוֹן! חֲנוּן וְרַחוּם לְכֹל בֶּשֶׂר!
 אֲשֶׁר בִּידֶךָ רוּחַ כָּל אִישׁ לֵב מֶלֶךְ וְיִשְׂרָאֵל!
 צוּ בִּרְכָתֶךָ לְהַקְיִסֵר וּלְאַשֶׁר לוֹ יַחֲבֹר
 אוֹיְבָיו יִלְבְּשׁוּ בִשָּׁת וְעֲלִיו יִצְיִץ נִזְר
 יִדְעוּ אָנוּשׁ הַמָּה וְלִי יִשׁוּעָה וְעֶזֶר
 בְּכֹל דַּרְכָיו יִצְלִיחַ עַל אוֹיְבָיו יִתְגַּבֵּר! לַפ"ק

אמן

Głos grzmiący w powietrzu.

„Państwo **JEGO** potężne, bez granic i końca.
W wielkiej szczęśliwej Rossyi nie gaśnie blask słońca;
Bo, gdy na jednym krańcu blednie jasna zorza,
Na drugim wstaje ranek ze światłości łoża!”

Rossya do swoich przeciwników.

„Nie cieszcie się wrogowie stratą biednych dzieci!
Nie mówcie, że nad Rossyą piękne słońce zgasło!
ALEXANDER Potężny znowu je roznieci
I przeciw was do boju nowe wyda hasło!”

Chór

„Potężna Rossyo! wdziej rycerski strój!
Niech Cię zagrzewa sława dawnych lat!
Za Wiare, Kraj, Cesarza, idź w waleczny bój!
Niech pod tém hasłem zadrży cały świat!”

AMEN!—

קול רעם בגלגל

אֲשֶׁרֶיךָ אֶרֶץ רוּסְיָא! שְׁמֵרָה וּבְכַל עֲרוּכָה!
לֹא תִירָאֵי שׁוֹד וְשֹׁבֵר לֵאלֹהִים אֶת בְּרוּכָה!
מִיּוֹשְׁבֵיךָ יוֹדֵד לֹא יִמְנַע אֹר שְׁמֵשׁ
עַת פֹּה רֵד הַיּוֹם שְׂאֵף זֹרֵחַ הוּא שָׁם -

רוסיא אל עויניה

• אֵל תִּשְׁמָחֵי אוֹיְבֹתַי לִי! כִּי כָבֵה נֵר אֶרְצִי •
כָּרְגַע עָלָה שְׁחַר אֶלְכֶם נִדְרֵי לְאוֹר עַמִּים
כְּצֹהָרִים יֵאִיר לִי כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים
• לֹו כָּל חֲמַדַּת הָאָרֶץ הוּא יִגְדֹּר פְּרִצִי •

המקהלה

עוֹרֵי עוֹרֵי רוּסְיָא! לְבָשִׂי עֵז תִּפְאָרְתְּךָ!
הַחֲזִיקִי מָגֵן וְשִׁלַּח עֲמָדֵי עַל מִשְׁמַרְתְּךָ!
עֲצַת נִיָּקָא לִי יִשְׁלִים יְיָ אֱלֹהֵי צְבָאוֹת!
בְּשֵׁם אֶלְכֶם נִדְרֵי תִדְגְּלִי! תִּרְאִי נִפְלְאוֹת!

אמן

BIBLIOTEKA
BIBLIOTEKA
00-330 Warszawa, ul. Nowy Świat 72
Tel. 26-68-63

קִינִים וְהַגָּה

<http://rcin.org.pl>

ווארשא

תרס"ו

F

21.968